

«Блакiтная камя» кормiць наш тэатр». — кажа мастацкi кiраўнiк муз-камедыi Адам Мурзiч i праз пяць гадоў зноў запрашае ў Мiнск Кiма БРЭЙТБУРГА. Каб зрабiць

тут новы мюзiкл, якi яшчэ на блiжэйшыя гады забяспечыць тэатру аншлагi, а артыстам масла на хлеб. Прэм'ера «Джэйн Эйр» адбылася ўчора, а напярэдаднi яе мы пагутарылi з расiйскiм кампазiтарам i прадзюсарам.

— Кiм Аляксандравiч, што так цягне ў Беларусь? За пяць гадоў гэта ўжо ваш чацвэрты спектакль у Мiнску: два пастаўленыя ва ўнiверсiтэце культуры, а два — на сцэне музкамедыi.

— Мяне шмат куды клiчуць, але Мiнск — важны для мяне горад. Я пражыў доўгае жыццё, завёў шмат знаёмстваў, у тым лiку i ў Беларусi. Мы падтрымлiваем цесныя сувязi з дырэкцыяй гэтага тэатра, сябруем з вашым унiверсiтэтам культуры.

— «Джэйн Эйр» iдзе ў Маскве, навошта было паўтараць гэтую пастаноўку ў Мiнску?

— Гэта зусiм не паўтор. У Мiнску iдзе арыгiнальная пастаноўка, яна нават па форме iншая. Тут iншы рэжысёр. З Мiкалаем Андросавым мы зрабiлi каля пятнаццацi спектакляў, вельмi добра разумеем адзiн аднаго. Над гэтай пастаноўкай я працаваў з камандай аднадумцаў, што вельмi важна.

У Маскве працавала зусiм iншая каманда, там былі зроблены купюры. I глядзячы на той варыянт, мы зразумелi, якiя моманты трэба прапрацаваць. Маскоўская пастаноўка зроблена на годным узроўнi. Таму

Сцэна з мюзiкла «Джэйн Эйр».

Кiм БРЭЙТБУРГ:

«МОЙ НОВЫ МЮЗИКЛ — АБСАЛЮТНЫ МЭЙНСТРЫМ»

нельга сказаць, што адна добрая, а другая дрэнная. Яны проста розныя. У мiнскiм варыянце больш тонка i глыбока заяўлена лiнiя кахання. Тут i дэкарацыi iншыя, дзякуючы чаму з'яўляецца зусiм iншая атмасфера. Словам, беларуская версiя больш адпавядае аўтарскай задуме, чым маскоўскi варыянт.

— Вашу пастаноўку ў Маскве называюць «гiсторыяй пра Папялушку».

— Нiякага дачынення гэты спектакль да Папялушкi не мае. Так, там ёсць мачыха i дзве яе злыя дачкi. Справа ў тым, што раман Шарлоты Брантэ вельмi аб'ёмны, i ўмясцiць яго ў двухгадзiнны спектакль вельмi складана. Але павiнна была быць нейкая камедыйна лiнiя, таму мачыха аказалася гэтакiм прыкметным персанажам у мюзiкле.

Памылка маскоўскай аперэты была ў тым, што там не напiсалi, што спектакль зроблены па матывах рамана. У нас адаптаваная версiя лiтаратурнага твора. На мой погляд, Карэн Кавалеран зрабiў удалае лiбрэта. Ён прапанаваў напiсаць яго ў вершах, мне падалося, што характар твора схiляе да таго, каб зрабiць яго ў паэтычнай форме.

— Гэты мюзiкл будзе падобны на тая, што вы ўжо ставiлi ў Мiнску?

— Цяперашняя музыка — абсалютны мэйнстрым. Тры мае пастаноўкi тут усё ж былі зробленыя ў поп-стылi. Тут iншая мелодыка, хоць мая структура музычнай мовы, вядома, засталася.

— Шэсць гадоў таму, збiраючыся ставiць «Блакiтную камяю», вы абвясцiлi кастынг, на якi прыходзiлi ў тым лiку людзi з вулицы. У вынiку чаго адкрылi некалькi цікавых iмёнаў. Як у гэты раз падбiралi артыстаў на галоўныя ролi?

— У нас дзве Джэйн Эйр. З Кацярынай Муратавай мы знаёмыя вельмi даўно. У яе галоўныя ролi ў «Дуброўскiм» i «Блакiтнай камяi». Яна выкладае ў Беларускiм дзяржаўным унiверсiтэце культуры i пасляхова сумяшчае гэта са сваёй артыстычнай кар'ерай. На кастынгу знайшлi яшчэ адну цікавую дзяўчыну — Лену Бабук. Яна студэнтка кансерваторыi, вучыцца на чацвэртым курсе. Гэта для яе першая роля ў тэатры, але яна арганiчна ўпiсалася ў трупы. У ёй выдатна спалучаецца акадэмычны вакал i гнуткасць, эмоцыi, уласцiвыя мюзiклу.

На кастынгi заўсёды прыходзiць шмат дзяўчат. Але мы ў першую чаргу шукаем тыпажныя падабенствы. Важныя таксама ўнутранае напаўненне i голас.

— На ролю мiсiс Фэйрфакс заяўлена заслужаная артыстка Беларускi Грына Дарафеева, сёння — дэпутат Палаты прадстаўнiкоў Нацыянальнага сходу...

— Мы з Грынай даўно знаёмыя, i я заўсёды рады бачыць яе ў сваiх спектаклях. Роля мiсiс Фэйрфакс якраз для эстраднай выканаўцы, i я вырашыў, што яна падыходзiць для яе. Дарэчы, бачу ў iх нават знешняе падабенства. Не ўпэўнены, што Грына зможа часта выходзiць на сцэну, але, думаю, у любым выпадку яна ўпрыгожыць гэты спектакль.

— Чаму б тады i Руслана Аляхно не запрасiць на якую-небудзь ролю? Бо ў тым лiку дзякуючы вам гэты беларускi спявак стаў прыкметным i ў Расiі, перамог у праекце «Народны артыст».

— У нас з Русланам добрыя адносіны. Але прысутнасць яго ў мiнскiх спектаклях тэхнiчна немагчыма, бо Руслан — артыст, якi ўвесь час на гастролях. Да таго ж мы цяпер займаемся з iм рознымi справамі: я — музычным тэатрам, а ён — па-ранейшаму эстрадай, шоу-бiзнесам.

— Дарэчы, што там у вас з шоу-бiзнесам? У нас ён амаль мёртвы.

— На мой погляд, у шоу-бiнесе ёсць нейкi крызiс iдэй. Калi тэатр актыўна развiваецца, асаблiва музычны, я б нават сказаў, назiраецца бум, то на эстрадзе адсутнасць у песнях чалавечых тэм вельмi адчуваецца. Гэта значыць, шоу-бiзнес здрабнеў. Ён, вядома, вырашае задачы камерцыйнага поспеху, таму што гэты шлях, у прынцыпе, пратапаны. Але iсцi iм усё складаней i складаней, людзi хочуць часогосы новага. За грошы любоў гледачоў не купiш, трэба кiмсьцi з'яўляцца, каб на цябе звярнулi ўвагу. Мне здаецца, што гэты крызiс ёсць не толькi ў Беларусi i Расiі, але нават на Захадзе. На жаль, асоб тыпу Фрэдзi Мерк'юры, Майкла Джэксана, Джо Кокера з'яўляецца вельмi мала.